

Antologie alcătuită de:
Pr. VALERIU DOBREȘCU

*În memoria părinților mei, Stelian
preotul și Maria presvitera, care m-au
îndrumat pe cărarea luminoasă a
trăirii Ortodoxiei românești.*

PR. VALERIU DOBREȘCU

ISTORIOARE MORAL-RELIGIOASE

Antologie alcătuită de:
Pr. VALERIU DOBREȘCU

Editura

ANDREAS PRINT

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

1. Zilele omului, ca floarea câmpului.
Viața omului ca un fulg de zăpadă... / 7
2. Învierea noastră / 7
3. Răscumpărătorul / 8
4. Suferința transformă pe om / 8
5. Cuvântul lui Dumnezeu și sămânța / 9
6. Testamentul și moștenirea / 9
7. Creștinul pe marea vieții / 10
8. Nu există Dumnezeu? / 10
9. Nu există suflet? / 11
10. Telefonul veșniciei / 12
11. Cum mureau martirii / 13
12. Valoarea și foloasele creștinismului / 14
13. Să lucrezi ca pentru Dumnezeu / 15
14. Rugăciunea (din inimă, stăruitoare și cu credință) / 16
15. Ispita (Să nu furi) / 19
16. Blândețea (Forța care prefăce răul în bine) / 20
17. Înjurătura / 21
18. Să nu hulești cele Sfinte / 22
19. Un tânăr hulește Sf. Taină a spovedaniei / 23
20. Voltaire hulește creștinismul / 24
21. Nu blestemați. Dumnezeu urăște blestemul / 25
22. Nu te blestema / 26
23. Nu spune glume proaste (păcătoase, murdare) / 27
24. Să nu juri strâmb / 30
25. Să nu spui glume rușinoase / 31
26. Ferește-te de glume necuviincioase / 32
27. Să nu batjocorești pe nimeni / 33
28. Să nu minți / 34

29. Când „tăcerea“ este un păcat?! / 35
30. Oricine poate face milostenie / 36
31. Smerenia, înaltă virtute creștină / 37
32. Patima (primejdie de moarte) / 37
33. Feriți-vă ca de foc de exemplul rău / 38
34. Dragoste de mamă / 39
35. Teme-te de ce trebuie, nu te teme de ceea ce nu trebuie / 39
36. N-am timp / 40
37. Sfatul animalelor din Ajunul Bobotezei / 41
38. Păcatul clevetirii (bârfelii) / 43
39. Biblia, cartea pentru toți oamenii / 43
40. Credința și Țara / 44
41. Focul, apa și credința / 45
42. Azi (acum), nu mâine / 45
43. Necredința și credința / 46
44. Cât trăim cu adevărat / 47
45. Cele 10 porunci / 47
46. Nu cred decât ceea ce văd / 48
47. Au ochi, dar nu văd / 49
48. Cine aduce mângâiere omului? / 50
49. Nu-l chema pe dracu, căci vine / 51
50. Iertarea / 52
51. Judecata cea Mare / 53
52. Al paisprezecelea la masă / 53
53. Nerecunoștința / 54
54. Credința, dragostea și jertfa unei mame / 55
55. Sî nu disprețuim pe semenii noștri! / 56
56. Dragostea de mamă / 57
57. Lucrează Dumnezeu pentru noi / 57
58. Pilda rea (Neascultarea) / 58
59. Nu cred în tine, dacă nici tu nu crezi în Dumnezeu / 59
60. Pumnul de noroi / 60
61. Din ce loc ești / 60
62. Cum scăpăm de ispite / 61
63. Bogatul sau săracul va intra în împărăția lui Dumnezeu? / 62
64. Înfrânarea / 63

65. „Nu judecați, ca să nu fiți judecați, căci cu ce judecați veți judeca, cu aceea veți fi judecați“ (Matei VII, 1-2) / 64
66. Zâmbește, nu te încrunta! / 65
67. Leacul mâniei / 66
68. „Fericțiți cei milostivi, că aceia se vor milui“ (Matei V,7) / 66
69. Conștiința – Glasul lui Dumnezeu / 67
70. Necazurile întăresc răbdarea omului înțelept / 68
71. Frângerea de sine / 68
72. Adevărata smerenie / 69
73. De ce atâta suferință? / 70
74. Să nu îngropăm talantul! / 71
75. Eu n-am păcat / 71
76. Jurământul făcut trebuie împlinit / 72
77. Convertirea lui Clovis / 74
78. Să spui totdeauna adevărul / 75
79. Conștiința / 76
80. Să nu fim lingușitori / 77
81. Modestia / 78
82. Sperjurul (Jurământul fals, mincinos, nedrept) / 79
83. Răbdarea / 80
84. Cu răbdare scapi de patimă / 81
85. Munca – răbdarea – deprinderea / 82
86. Datoria față de părinți / 83
87. Recunoștința unui animal / 84
88. Mulțumim lui Dumnezeu, făcând bine oamenilor / 85
89. Patima lăcomiei (Cum moare un zgârcit) / 86
90. Conștiința (Glasul dreptății) / 87
91. Judecata lui Dumnezeu (banii, rudele și faptele bune) / 88
92. Trâmbița Judecății / 89
93. Să ne iubim părinții / 90
94. Dragostea mamei / 91
95. Conștiința / 93
96. Minciuni nevinovate, dar... cu urmări amare / 95
97. Rugăciunea pentru altul / 96
98. Icoana / 98
99. Dragostea. Bunătatea. Iertarea / 100

100. Eu n-am nici un păcat / 101
101. Taina păcii / 103
102. Păcatul și durerea / 104
103. Vasul murdar / 104
104. Chiar dacă nu-L vedem, Dumnezeu există / 105
105. Cel din urmă pas / 106
106. Coroana răbdării / 107
107. Asemenea ecoului / 108
108. Comori pământești și comori cerești / 108
109. Sfânta spovedanie și Iuda Iscarioteanul / 109
110. Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie / 110
111. Înjurăturile și drăcuțul / 111
112. Bucurie adevărată / 112
113. De ce sufăr eu, Doamne? / 113
114. Floarea sufletului / 114
115. Să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu în Biserică / 114
116. Sa ascultăm și să ne rugăm / 116
117. Participarea la Sfânta Liturghie / 116
118. De ce nu distruge Dumnezeu lumea / 118
119. Urmele lui Dumnezeu pe nisip / 118
120. Când omul devine porc / 119
121. Vorbele urâte / 120
122. Hristos în Biserică / 120
123. Bucuria de a participa la slujbele Bisericii / 121
124. Când trebuie să luăm calea Bisericii / 121
125. Cui trebuie să îi mulțumim? / 122
126. Ultimul cuvânt / 122
127. Un vierme mic (istorioară cu mult tâlc) / 124
128. Nu zăbovi (nici chiar cinci minute) / 127
129. Neascultarea părinților / 128
130. Bunătatea / 129
131. Biserica ocrotitoare / 130
132. Cele patru piersici / 132
133. Iertarea / 133
134. O fetiță a făcut de rușine pe învățați / 133
135. Intervenția lui Dumnezeu / 134

136. Acum văd pe Dumnezeu / 135
137. Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr / 137
138. Nu-i după cum vrea omul, ci după cum vrea Domnul / 139
139. Sărăcie și bogăție cu cinste / 140
140. Cu gândul mereu la Dumnezeu / 143
141. Celui ce are, i se va mai da; iar celui ce n-are, i se va lua și ceea ce are! / 145
142. Credința și răbdarea lui Iov / 149
143. Îngerul omului și răsplata faptei bune / 150
144. Păcatele noastre / 152
145. Bogatul nemilos / 154
146. Nădejdea în Dumnezeu / 157
147. Ce ne apropie de Dumnezeu / 159
148. Pățania lui Nea Costică (Patima fumatului) / 162
149. Trăznetul / 165
150. Minunea / 167
151. Vremile și anii sunt în mâna lui Dumnezeu / 169
152. Măcinișul Sf. Nicolae / 171
153. «Mai fericit este a da, decât a lua» / 173

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Istorie moral-religioase / antologie alcătuită de pr. Valeriu Dobrescu - București: Andreas Print, 2018
ISBN 978-978-606-765-076-1

I. Dobrescu, Valeriu (antolog.)

82

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior, nr. 32, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura ANDREAS PRINT, București, 2018

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii Andreas Print.

TEL./Fax: 021.22.20.767;

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 25.07.2018; Coli de tipar: 11,5
Format: Z₆: 16/54x84 cm

Cuvânt înainte

Fra Creștină a depășit anul 2000. Au trecut 20 de veacuri de când NAȘTEREA MÂNTUI-TORULUI – evenimentul cel mai important din istoria omenirii – a despiciat Timpul în două: înainte de HRISTOS și după HRISTOS. CREȘTINISMUL a fost, este și va fi VIAȚA și FERICIREA OMULUI.

În decursul vremurilor Creștinismul a avut mulți și puternici dușmani, dar toți au rămas neputincioși ca în fața unei pietre de granit, deoarece PIATRA este HRISTOS.

Astăzi, când vrăjmășia împotriva lui DUMNEZEU și indiferența față de învățătura Sa se multiplică sub nenumărate și insesizabile chipuri, este nevoie stringent ca omul să lupte cu toate puterile lui împotriva răului. Un ajutor împotriva puterilor întunericului îl constituie exemplul bun, pilda de urmat care-l ajută pe om, de la leagăn până la mormânt, să călătorească pe drumul fericii veșnice.

Am adunat și prelucrat aceste pilde religioase ca să fie la îndemâna celor care doresc să trăiască o viață plăcută lui DUMNEZEU.

Din aceste scurte istorioare, bine înțelese și puse la inimă, sufletele noastre se vor îmbogăți și vor spori în credință, nădejde, dragoste, milostenie, cinste, adevăr,

dreptate, evlavie, bunătate, modestie, cumpătare, recunoștință etc.

Le-am numit morale, căci morala este trăirea CONȘTIENȚĂ a vieții, arta înfrumusețării existenței umane și calea către FERICIRE; și religioase, deoarece RELIGIA reface și desăvârșește legătura conștientă și liberă a omului cu DUMNEZEU.

Fie ca aceste pilde, pe care le-am folosit multă vreme în scop didactic și catehetic, să pătrundă inimile cititorilor și să-i călăuzească spre fericirea veșnică, care se dobândește numai prin Iubirea Creștină, adică prin iubirea de DUMNEZEU și de OAMENI.

Oare să nu iubim și să nu trăim noi RELIGIA IUBIRII?

Pr. Ic. Stavr. VALERIU DOBRESCU

AZUGA – Prahova

30 iunie 2007

Notă: *Aceste istorioare morale au fost culese și prelucrate în scop didactic, îndeosebi din lucrările lui Alex. Lascarov-Moldovanu, și din reviste, ziare și publicații vechi.*

Pr. V. DOBRESCU – Azuga – Prahova

1. Zilele omului, ca floarea câmpului... Viața omului, ca un fulg de zăpadă...

Să privim cu luare aminte la picătura de zăpadă, care s-a transformat, în înălțimile văzduhului, din stropul de apă, în frumosul și strălucitorul fulg de zăpadă. Acum are o înfățișare cu totul alta: strălucitoare. Fulgul de nea plutește prin atmosferă mândru de înfățișarea sa. Dar așteaptă oclipă: la prima rază de soare, el se pierde într-o picătură de apă. Așa se va întâmpla și cu oamenii, când vor vedea pe Dumnezeu. Raza Soarelui Celui neapus, a lui Hristos Mântuitorul, îi atinge pe toți, transformându-i într-o clipă. Din toată viața pe care au trăit-o pe pământ nu rămâne decât fapta, care-l va așeza pe om în rai sau în iad.

2. Învierea noastră

Dacă iarna își întinde mantia ei de zăpadă și nu se mai vede nici urmă de viață, oare s-a stins în natură?

Dacă grăunțele a fost îngropat în pământ, oare viața lui s-a sfârșit?

Dacă omida se închide în gogoasă, oare viața ei s-a terminat? Nici vorbă. Primăvara totul reînviază; din grăunțele îngropat ia naștere altă viețuitoare – un fluture. Oare omul să fie condus de altă lege? Pentru ce plantele și omizile să învieze, iar omul nu?! Creatorul Legii veșnice, Dumnezeu, ne spune: „Va veni vremea când cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului și se vor scula spre învierea vieții sau osândeii“.

3. Răscumpărătorul

Într-o piață de sclavi din Africa, era spre vânzare și o tânără negresă, care-și aștepta soarta foarte îngrijorată. Ultimul preț îl oferise un negustor și acesta se pregătea s-o ia cu el, dar un creștin milos, care era de față, oferii un preț mai mare și cumpărând-o, îi zise cu milă, dar fericit că o salvase: „Ești liberă, du-te unde vrei“ și se despărți de ea, văzându-și de treburile lui.

Biata negresă nu-și dădu imediat seama de ceea ce se întâmplase cu ea, până când cei din jurul ei îi spusera: „Domnul acela te-a cumpărat și ți-a dăruit libertatea“.

Cu țipete de bucurie, tânăra alergă după răscumpărătorul ei și-i zise, căzându-i în genunchi: „Tu ești răscumpărătorul meu și vreau să-ți slujesc de bună voie toată viața mea“.

Și tu creștine, ai un Binefăcător, Care te-a răscumpărat din robia păcatului și din osânda iadului. Lui îi datorezi totul. Cazi în genunchi înaintea Răscumpărătorului tău – Iisus Hristos – și slujește-I Lui toată viața ta.

4. Suferința transformă pe om

Un tânăr necredincios se întoarse spre Dumnezeu, după ce trecu multe neazuri și suferințe, datorită vieții păcătoase. Întorcându-se în orașelul său natal se întâlnește cu unul din prietenii lui de petreceri păcătoase, care-i zise:

– Ce, nu mă mai cunoști? Sunt cutare...

– Te cunosc, răspunse tânărul. Tu ești tot tu. Te cunosc, dar eu nu mai sunt eu. Și merse mai departe, bucuros că a scăpat de viața păcătoasă.

5. Cuvântul lui Dumnezeu și sămânța

Asemănarea Cuvântului lui Dumnezeu cu sămânța este tot ce poate fi mai potrivit. Pune alături o sămânță și o piatră scumpă. Piatra de preț, fiind mai strălucitoare, va atrage asupra ei mai multe priviri decât modesta sămânță. Pune-le însă în pământ; vei vedea că piatra, oricât de prețioasă ar fi ea, tot piatră rămâne, pe când sămânța va încolți, va crește și va da naștere unei plante, unui pom sau arbore, care va produce roade generoase, folositoare.

Întrebarea este și pentru om aceasta:

– Nu ce porți pe tine: blănuri, stofe scumpe, mățăsuri, pietre scumpe etc., ci ce porți în tine: fapte bune sau fapte rele? Viață sau moarte?

6. Testamentul și moștenirea

Un om a primit însărcinarea să studieze testamentele și actele de moștenire dintr-un oraș. Munca îi părea plictisitoare. Iată însă că într-o zi a dat peste numele lui într-un testament, prin care i se lăsa ca moștenire o mare avere. Din acel moment plictiseala îi pieri și citea cu plăcere și atenție totul.

Și noi, creștinii ortodocși, suntem moștenitorii celei mai mari împărății – Împărăția cerurilor. O avere mai mare ca aceasta nici că există. Iar Testamentul nostru

este Sfânta Scriptură. S-o citim tot timpul și cu plăcere și să nu neglijăm nici una din condițiile care trebuie îndeplinite pentru a intra în stăpânirea moștenirii făgăduite – Împărăția cerurilor, fericirea și viața veșnică.

7. Creștinul pe marea vieții

Vaporul când pleacă peste mări și oceane, plutește cu siguranță pe drumul său, ca și cum ar merge pe șine de cale ferată, deși nu vede țărmlul îndelungat. Cine-l conduce cu atâta precizie, încât ajunge la țintă fără greșală? Siguranța drumului i-o dă fie harta, fie busola, fie radarul, fie radioul sau toate la un loc.

La fel se întâmplă și cu creștinul cel adevărat. El nu vede cu ochii ținta călătoriei lui, dar este încredințat că va ajunge la ținta dorită cu corabia vieții sale. Cine-l conduce cu atâta precizie, ca să ajungă în împărăția lui Dumnezeu? Are și el harta, busola și radarul său. Acestea sunt: Sfânta Scriptură, Credința, faptele bune și Harul lui Dumnezeu.

8. Nu există Dumnezeu?

Un preot care călătorea a intrat într-un restaurant ca să prânzească. La o masă alăturată câteva persoane discutau. La un moment dat un bărbat mai aprins în discuție lovi cu pumnul în masă spunând că Dumnezeu nu există și că El este invenția preoților și arată cu degetul spre preot.

Unii au început să râdă, alții se indignară de asemenea faptă. Preotul se sculă de la locul lui, se duse la cel

care afirmase că Dumnezeu nu există și-i zise: „Dragă domnule, ceea ce spui dumneata nu este ceva nou, pentru că se alfă scris în Sfânta Scriptură“.

– Cum așa? întrebă acela mirat. Asta n-am știut-o și n-am auzit-o până acum de la nici un preot!

– Dacă nu crezi, am să-ți arăt, continuă preotul și scoțând din buzunar Noul Testament cu psalmi, citi versetul întâi din psalmul XIII: „Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu»“. Vezi, adăugă preotul, asemenea erau și pe vremea regelui David, dar erau mai modești, pentru că gândeau asemenea nelegiuri numai în mintea lor, nu strigau în gura mare, cum faci dumneata.

9. Nu există suflet?

Un necredincios, care ajunsese medic, întreabă o dată în ironie pe un preot:

– Sfinția ta, porți numele de păstor de suflete, dar ai văzut vreodată un suflet?

– Nu, răspunse preotul.

– Dar de auzit, l-ai auzit?

– Nu.

– Dar poate l-ai gustat?

– Nu, nu l-am gustat.

– Atunci poate ai mirosit vreun suflet?

– Nu, nu l-am mirosit.

– Dar poate ai simțit un suflet?

– Da, de simțit l-am simțit și încă foarte bine.

– Va să zică, zise doctorul cu un aer triumfător, din cele cinci simțuri ale omului, patru vorbesc împotriva

Respect sufletului. Pe care să le credem? Pe cele patru sau pe cel singur?!

– Dumneata ești medic, răspuse preotul. Ai văzut vreodată durere?

– Nu, zise medicul, n-am văzut.

– Dar de auzit, ai auzit-o?

– Nu.

– Dar, poate ai gustat-o?

– Nu, nici n-am gustat-o.

– Atunci poate ai mirosit vreo durere?

– Nu.

– Dar, poate ai simțit durerea?

– Da, am simțit-o și încă foarte tare.

– Va să zică, spuse preotul cu un aer îngăduitor, din cele cinci simțuri patru vorbesc contra durerii. Ce-ai zice, dacă cineva s-ar întemeia pe acest raționament și ar afirma că nu există durere?!

10. Telefonul veșniciei

În sala de telefoane a turnului Eiffel din Paris, în timpul expoziției din anul 1890, se găsea o mulțime de oameni, cu coatele rezemate de o bară de lemn îmbrăcată în catifea, ținând la ureche câte un receptor telefonic. Nu trecuseră decât 14 ani de descoperirea telefonului de către omul de știință american Graham Alexander Bell (1847-1922).

Cei care aveau la ureche receptoarele erau cufundați în tăcere, dar foarte fericiți, căci telefoanele lor erau puse în legătură cu o sală de muzică în care cânta o orchestră renumită și cântăreți celebri. Această muzică superbă o

auzeau numai ei, iar ceilalți vizitatori ai expoziției nu auzeau nimic; ba mai mult, aceia nici nu bănuiau că există așa ceva.

Dacă ne gândim bine, nu se petrece același lucru și cu glasul lui Dumnezeu? Nu sunt în una și aceeași lume, în aceeași localitate, în aceeași casă chiar, oameni care aud glasul lui Dumnezeu și oameni care nu-l aud? Nu sunt oameni care aud glasul lui Dumnezeu în sufletele lor, și, oamenii care-l tăgăduiesc sau îl resping?

Oare care din ei au dreptate? Convinge-te singur, făcând proba. Părăsește traiul egoist, alungă din tine indiferența, pune la ureche telefonul veșniciei, adică tezaurul de cuvinte al Sfintei Scripturi și al Sfintei Tradiții și vei auzi glasul Mântuitorului, care te cheamă neîncetat la o viață curată, senină, fericită, fără de sfârșit. Dacă vei urma poruncile Lui, vei auzi și numele tău: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, ca să moșteniți Împărăția cerurilor, pregătită vouă“.

11. Cum mureau martirii

Cine vizitează Roma, are de văzut și renumitul Colosseum, amfiteatru monumental, construit în timpul lui Vespasian și Titus și inaugurat în anul 80.

Ruinele Colosseumului sunt vestigii sfinte pentru cei care le vizitează și-și aduc aminte de creștinii care au pierit acolo sfâșiați de fiarele sălbatice, pentru că n-au voit să renunțe la credința în Hristos. În ziua inaugurării împăratul spuse în aplauzele mulțimii: Ne-am adunat aici, ca să inaugurăm Colosseumul. Facă zeii ca el să fie plin de glorie! Ziua de azi este o sărbătoare în cinstea

arhitectului care l-a construit și căruia trebuie să-i arăt recunoștința mea de împărat. Să fie aduși creștinii pentru a se lupta cu fiarele. Ne vom desfăta cu toții împreună și cu cel sărbătorit.

Grătarele cuștilor fură trase și un grup de bărbați și copii fu aruncat în arenă. Erau creștinii osândiți hrană fiarelor. În câteva minute lei, tigrii și leoparzii sfâșiară prada și din creștini nu mai rămăseseră decât oase împrăstiate prin țărână și bălți de sânge pe care le lingeau cu cruzime fiarele.

Din galerii poporul roman strigă cu satisfacție: „Ave Caesar!”, când deodată de pe banca de lângă împărat se ridică un bărbat și strigă: „Și eu sunt creștin”. Era arhitectul care construise Colosseumul. Mulțimea rămase uluită, dar în curând strigă într-un delir feroce: *Ad leones*, adică: „La lei”. Împăratul făcu semn și lei avură încă o pradă de sfâșiat. Așa s-a sfârșit serbarea în cinstea arhitectului care ridicase Colosseumul.

O minte creștină a întocmit planul acestui măreț monument și cu sângele lui de creștin a fost stropit în ziua inaugurării lui în anul 80.

12. Valoarea și foloasele creștinismului

– Religia creștină n-are nici o valoare, zicea un necredincios către un preot. Creștinii pe care eu i-am cunoscut sunt sau ipocriți, sau ignoranți.

– Eu cred că ai cunoscut asemenea creștini, dar n-ai cunoscut adevărați creștini, răspunse preotul; deci nu este adevărată afirmația dumitale că toți creștinii sunt ipocriți și ignoranți, iar creștinismul nu are nici un preț.

Trebuie să cunoști cel puțin un creștin adevărat, un om religios, un suflet evlavios și numai atunci vei înțelege ce este și cât prețuiește Religia Creștină. Când cineva vrea să-și dea seama ce este pictura, sculptura sau arhitectura, nu privește la cârpaci sau amatori, ci caută să vadă tablourile lui Rafael, Rubens, Rembrand, Grigorescu; contemplează statuile lui Fidias sau Michelangelo; vizitează Sfânta Sofia, Sf. Petru sau catedrale din Köln sau Milano; observă viața unui bun creștin sau citește viața unui sfânt sau martir, ca Sf. Gheorghe, Ignatie, Dimitrie, ori a unui mare dascăl al Bisericii ca Sf. Vasile cel Mare, Atanasie și atâția alții și vei vedea ce este religia creștină și ce foloase colosale a adus omenirii.

13. Să lucrezi ca pentru Dumnezeu

La moartea tatălui său, un tânăr moșteni o avere însemnată. Pe patul de moarte tatăl îl îndemnă pe fiul său să folosească o parte din averea pe care i-o lăsa în scopuri de binefacere, iar acesta îi făgădui.

În satul acela era un zidar sărac și cu o casă plină de copii, dar nu era un om al lui Dumnezeu, ci creștin numai cu numele. Tânărul care moștenise averea îl chemă și zise: „Vreau să ridic pe acest loc frumos, o casă așa ca pentru un om muncitor cu mai mulți copii. Îți plătesc bine, numai să-mi faci un lucru bun și trainic!” Zidarul a făgăduit, a primit banii necesari, iar tânărul bogat a plecat departe într-o excursie pentru câteva luni.

Înainte de a se apuca de treabă, zidarul ce și-a zis? Nu mă vede nimeni... Voi cumpăra materiale cât mai ieftine și slabe și-l voi înșela pe cel avut! Lasă că nu-i strică